

Tallorahwa maja-piddaminne.

Halwaste petu nink waisid tallo-assemid näeme, parrako Zummal! wäga saggede. Mit-man paigan om waište nink fehwa tallude arw suremb fui hä nink nõuka tallude arw. Särane fant tallo om jo kawwest tutta ommist laggonuist nink kolkowajanuist honist, mes ossast kakkenu kattussaga, ehk kohhalt ilma kattusseta omma, korrato aija nink kassimata murroga, kun põllo-tõ riista põhho- nink assu-hunnikide al weddesewa. Sääal nättas latši pool allaste mušta, ärrakakkenu hamme wäel istwat; jea jongiwa murro; kairw om sissesaddanu nink kolkowajonu nink wäikessen kartohwli- nink oa-aijan omma loma haina sisse ärrauppunu. Üts ossa nurme om puusta; rba omma arwa nink wäiko päijega, kaste- nink robbi- hainatse nink kahro- karatse; tõu-willi om häddast haina sissest nätta. Kessa- nurme pääal om perremees omma wäikesse kõh- heto hobbese polel sõdmajal (prokosti ajal) eest wallale lastnu, et se kanguamba adra een ei jõw- wa hõljuda. Sääal närrip sis se jõwweto ellai põllo weren haina nink perremees om seni kõt- tuli maan; — mõts- maa omma ammust ajast

passas ajetu nink sääal ei olle muud nätta kui pal- jast nink ärralahjõnu sõtu; nidu omma mätlig- gatse nink paijo-wõssoga ärrakassunu. Süggi- sel ei jõwwa perremees ennamib kui ennege ütte wäikest ossa ommast wõllast walla-magazini är- ramassa. — Eggauts tijap, mārane õnneto ots säratse majapiddamissele, nink mes suur kahjo sest mõisale nink walla-loggodussele tullep, ja kuis õnneto säratside waište perremeesste nink neide naište ja laste ellofõrd nink põlw om. Ent mes ütsep kıl üts särane perremees omma waisusse si ollewät? — Temma ütsep: mul es olle üttege õnnie ei ka kõrdaminnemist; mulle tulli üts wilja-hukkaminne tõiše perran; mõisa orjus olli ülli suur nink ränk, ja temma kaibap weel mu willitsuste ülle. Ent selle wasta kōstetas tälle: „sinna ollet mõistmatummal nink rummalal wiisil majapiddanu; sinna ei olle omme nurmi ni kõrraperrast nink sel ajal harrinu, kui sündi; süggisel ollet sinna üttest ladast tõište hulknu nink neid hobbesid, mes sinna ommast essast perrandasid, ni kawwa tõište wasta ärra- wahhetanu, kunni sulle üts wanna hobbese-kont kätte jätje; — sinna ollet ajastajal häddast kum- nedat jaggo ommast nurmest wāitanu.“

Ent lakkem tük maad eddest, et meije ülle ütte häste petu tallo-maja näggemissest wõisse rõmo tutta. — Kui meije ülle ütte tassatse nink figest wõssust puhhastedu nidu ollime lānnu, mes pääal ennege mõnni-pu arwaste siin nink sääal